

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **R. B.**, zastoupený JUDr. Martinem Týlem, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2022, čj. 1484931/22/2801-51521-609562, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 31. 5. 2023, čj. 52 Af 32/2022-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce vykázal za zdaňovací období říjen 2014 nadměrný odpočet k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 199 240 Kč. Žalovaný nicméně zpochybnil nárok žalobce na celkový odpočet za toto zdaňovací období a dne 17. 12. 2014 zahájil ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období daňovou kontrolu. Žalovaný následně vydal dne 25. 4. 2017 zajišťovací příkaz, ve kterém uložil žalobci složení jistoty ve výši 650 315 Kč. Žalobce požadovanou jistotu zaplatil dne 12. 5. 2017. Žalovaný poté vydal dne 7. 8. 2018 platební výměr, na základě kterého vyměřil žalobci daňovou povinnost ve výši 650 315 Kč. Žalobci byl také stanoven úrok z prodlení v částce 223 542 Kč. Platební výměr ze 7. 8. 2018 byl potvrzen v odvolacím řízení Odvolacím finančním ředitelstvím (dále jen „OFŘ“) rozhodnutím z 11. 2. 2019.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích z 23. 3. 2022, čj. 52 Af 22/2019-141 (po zrušení tohoto rozsudku ve výrocích II a III. rozsudkem NSS z 22. 2. 2023, čj. 2 Afs 99/2022-74, vydal krajský soud nový rozsudek z 5. 4. 2023, čj. 52 Af 22/2019-185), bylo z důvodu prekluze lhůty k vyměření daňové povinnosti zrušeno rozhodnutí OFŘ z 11. 2. 2019. OFŘ následně rozhodnutím z 4. 5. 2022 zrušilo platební výměr ze 7. 8. 2018 a řízení zastavilo. Žalovaný dne 7. 6. 2022 vrátil žalobci výše popsané částky 650 315 Kč, 223 542 Kč a 199 240 Kč. Současně vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z neoprávněného jednání správce daně a úroku z nesprávně stanovené daně. Sporným se mezi stranami následně stal pouze úrok z částky 650 315 Kč. Pozn. NSS: Nejvyšší správní soud pro zjednodušení tohoto rozsudku bude hovořit o ustanovení § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, pouze ve znění od 1. 1. 2021. Dne 1. 1. 2021 totiž nabyl účinnosti zákon č. 283/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tento zákon novelizoval ustanovení § 254 daňového řádu, kdy tzv. úrok z neoprávněného jednání správce daně byl změněn na úrok z nesprávně stanovené daně. Žalovaný v nyní projednávané věci aplikoval toto ustanovení jak ve znění od 1. 1. 2021 (pro období od 1. 1. 2021 do 19. 5. 2022), tak ve znění do 31. 12. 2020 (pro období od 26. 2. 2019 do 31. 12. 2020). Odlišná koncepce těchto znění však nemá na soudem konkrétně přezkoumávané otázky vliv.

[2] Z částky 650 315 Kč přiznal žalovaný úrok z nesprávně stanovené daně za období od 26. 2. 2019, tj. od data náhradní lhůty splatnosti (den následující po dni nabytí právní moci rozhodnutí OFŘ z 11. 2. 2019), do data vrácení této částky žalobci dne 7. 6. 2022. Proti tomuto výpočtu úroku z částky 650 315 Kč podal žalobce námitku, kterou žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud zdůraznil, že zajišťovací příkaz z 25. 4. 2017 nebyl prohlášen za nezákonný či nicotný, resp. jeho zákonnost byla potvrzena rozsudkem krajského soudu z 12. 3. 2018, čj. 52 Af 50/2017-39. V rozsudku čj. 2 Afs 99/2022-74 Nejvyšší správní soud shledal, že žalobce byl účasten na řetězovém podvodu na DPH, nicméně posuzovaná daňová povinnost byla vyměřena po prekluzi. Krajský soud tedy nemohl přistoupit na argumentaci žalobce, že úrok mu měl být přiznán již ode dne složení částky 650 315 Kč na účet žalovaného na základě zajišťovacího příkazu, neboť tento zajišťovací příkaz nebyl shledán nezákonným či nicotným [§ 254 odst. 1 písm. c) daňového řádu]. Úrok tak byl žalobci správně přiznán až ode dne následujícího po dni náhradní splatnosti daně, tj. od 26. 2. 2019 [§ 254 odst. 2 písm. a) daňového řádu].

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci, že žalobci měl být přiznán úrok ve dvojnásobné výši. Dle § 254 odst. 5 daňového řádu se totiž úrok zvyšuje na dvojnásobek, jestliže ve věci bylo vedeno exekuční řízení. V nyní posuzovaném případě však žádné exekuční řízení vedeno nebylo. Ani řízení o zajišťovacím příkazu není exekučním řízením, ačkoliv se zajišťovací příkaz řadí mezi exekuční tituly [§ 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu]. Exekuční řízení je zahájeno až vydáním exekučního příkazu. Nemůže obstát argumentace, že plnění na základě zajišťovacího příkazu se podobá exekuci. Jak již krajský soud zdůraznil, zajišťovací příkaz byl shledán zákonným a žádná exekuce zahájena nebyla. Závěry rozsudku NSS z 10. 11. 2016, čj. 7 Afs 299/2015-61, č. 3515/2017 Sb. NSS, na který se odkazuje žalobce, nejsou na nyní projednávanou věc aplikovatelné. V odkazovaném rozsudku se jednalo o

pokračování

zřízení správcovského zástavního práva k nemovitostem, přičemž již byly vydány exekuční výzvy a exekuční příkazy. Byl tedy již prováděn jiný způsob exekuce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V jejím úvodu shrnul obsah svých námitek podle § 159 daňového řádu a následně obsah žaloby (strany 1 až 8 kasační stížnosti). Stěžovatel nesouhlasí s tím, že posuzovaný úrok by se měl stanovit až od 26. 2. 2019. Tento úrok by měl být stanoven již od 12. 5. 2017, tj. ode dne, kdy stěžovatel uhradil částku 650 315 Kč na základě zajišťovacího příkazu z 25. 4. 2017. Právě ode dne 12. 5. 2017 totiž žalovaný měl protiprávně danou částku na svém účtu. Tuto částku navíc stěžovatel uhradil nedobrovolně a původní počáteční datum 26. 2. 2019 bylo na základě rozsudku NSS čj. 2 Afs 99/2022-74 zrušeno, resp. na základě tohoto rozsudku bylo zrušeno rozhodnutí OFŘ z 11. 2. 2019, od kterého se odvíjí počáteční datum 26. 2. 2019. Datum, které zastávají žalovaný a krajský soud, se tak odvíjí od již neexistujícího rozhodnutí. Krajský soud se nemůže upínat na otázku zákonnosti zajišťovacího příkazu z 25. 4. 2017, neboť ke stanovení žádné daňové povinnosti z důvodů uvedených v zajišťovacím příkaze nedošlo. Stěžovateli vznikl úhradou částky 650 315 Kč vratitelný přeplatek ve smyslu § 155b odst. 4 daňového řádu, a to z titulu zrušené daňové povinnosti. Na nyní projednávaný případ tak dopadají pravidla o úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) a § 254 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Úrok tak musí být počítán ode dne faktické úhrady daně. Skutečnost, že původní platba byla provedena na základě zajišťovacího příkazu, nic nemění na tom, že tato daňová povinnost byla zrušena.

[6] Jelikož plnění na základě zajišťovacího příkazu není dobrovolné, tak se na něj dle stěžovatele vztahuje dvojnásobný úrok (§ 254 odst. 5 daňového řádu ve znění po 1. 6. 2021). Vykonatelný zajišťovací příkaz totiž je exekučním titulem ve smyslu § 176 daňového řádu a vydání zajišťovacího příkazu spadá do exekučního řízení. Pokud by zákonodárce zamýšlel přiznat dvojnásobný úrok pouze pro daňovou exekuci, tak by ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu podle toho také formuloval. Při vydání posuzovaného zajišťovacího příkazu byl stěžovatel zároveň vystaven do, z hlediska intenzity zásahu do majetkových práv, obdobné situace jako při vydání exekučního příkazu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o dosud nestanovenou daň a vzhledem ke lhůtě pouhých 3 dnů k úhradě, vnímá stěžovatel tuto situaci jako závažnější oproti daňové exekuci, kdy by daň již byla stanovena a žalovaný vymohl prostředky z účtu stěžovatele na základě exekučního příkazu. Intenzita zásahu do práv je tak také dána nečekaností zajišťovacího příkazu, neboť stěžovatel před vydáním tohoto příkazu svůj majetek „neodkláněl“, a jeho hodnota tak převyšovala výši zajišťované daně. Důsledek zajišťovacího příkazu, tedy nemožnost nakládat s majetkem, je tak stejný jako u exekučního příkazu.

[7] Dvojnásobný úrok dle daňového řádu vznikl proto, aby usnadnil kompenzaci, které by se stěžovatel musel jinak domáhat na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Pojem „neoprávněně vedeného exekučního řízení“ bývá v judikatuře vykládán široce, přičemž veřejnoprávní předpisy lze vykládat v neprospěch daňového subjektu jen omezeně (nález Ústavního soudu z 11. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 487/2000). Tento pojem tedy krajský soud vyložil příliš striktně. Tlak správce daně na stěžovatele vyplývá i z jeho

rozhodnutí z 4. 5. 2018, kterým byl zastaven rodinný dům stěžovatele. Hodnota tohoto domu přitom značně převyšovala výši pohledávek správce daně.

Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Částka 650 315 Kč nebyla v období od 12. 5. 2017 do 25. 2. 2019 platbou daně, nýbrž dobrovolnou platbou částky určené v zajišťovacím příkaze. Po tuto dobu nebyly naplněny podmínky pro vznik úroku z nesprávně stanovené daně, protože daný zajišťovací příkaz byl shledán zákonným. Až zrušení platebního výměru z důvodu prekluze se stalo důvodem pro vrácení této částky jako tzv. vratitelného přeplatku a zároveň důvodem pro vznik úroku. Tento úrok se tak musí počítat od 26. 2. 2019, tj. po uplynutí náhradní lhůty splatnosti daně. Stěžovatel tvrdí, že přiznaný úrok se nemůže vázat na neexistující skutečnost v podobě náhradní lhůty splatnosti daně. Pokud by totiž tato náhradní lhůta existovala, tak by to znamenalo, že platební výměr nebyl zrušen, a tudíž by ani nevznikl nárok na úrok.

[9] Jelikož stěžovatel dobrovolně uhradil jistotu dle zajišťovacího příkazu, tak neproběhlo žádné exekuční řízení. Rozdíl mezi zajištěním úhrady na dosud nestanovenou daň vydáním zajišťovacího příkazu podle § 168 daňového řádu a mezi postupem správce daně při vymáhání nedoplatků dle vykonatelného zajišťovacího příkazu podle § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu není pro vznik daného úroku relevantní. Nyní posuzovaný postup žalovaného nebyl „vymáháním“, jak naznačuje stěžovatel. Žádné exekuční řízení neproběhlo. Funkcí dvojnásobného úroku není náhrada škody.

Replika stěžovatele

[10] Stěžovatel s vyjádřením žalovaného nesouhlasí. V nyní projednávaném případě nenastala situace podle § 139 daňového řádu, na kterou se odkazuje žalovaný, tj. že by správce daně vyměřil vyšší daňovou povinnost, než jakou uvedl daňový subjekt. V nyní projednávaném případě naopak došlo ke stanovení daně v takové výši, v jaké ji uvedl stěžovatel ve svém daňovém přiznání. S touto námitkou se žalovaný nijak nevypořádal. Žalovaný odvozuje vznik úroku od zrušeného platebního výměru, nicméně posuzovaná daň byla stanovena konkludentně již dnem jejího uvedení v daňovém přiznání. Daňový řád přitom v ustanovení § 254 odst. 2 písm. c) přiznává úrok i z uhrazené částky dle zajišťovacího příkazu. Při konkludentním stanovení daně nepřipadá v úvahu aplikace náhradní lhůty splatnosti. Pro její aplikaci by správce daně musel vyměřit vyšší daň, než jakou uvedl daňový subjekt. Stěžovateli tak náleží úrok ode dne úhrady daně dle zajišťovacího příkazu.

[11] Jelikož platba stěžovatele proběhla na základě zajišťovacího příkazu, který je exekučním titulem, tak tato platba neproběhla dobrovolně. Stěžovateli tedy náleží dvojnásobný úrok. Argumentace žalovaného směřuje k situacím, kdy dojde k „opravě“ nesprávně stanovené daně. To však není tento případ, neboť došlo k zastavení posuzovaného řízení, resp. k žádnému stanovení daně vůbec nedošlo. Posuzovaný zajišťovací příkaz je nezákonný, neboť nebyla splněna podmínka toho, aby se tento příkaz vztahoval k ještě nestanovené dani. Ta byla totiž stanovena v zákonné lhůtě před vydáním zajišťovacího příkazu. Tuto daň však žalovaný stanovil ještě před vydáním zajišťovacího příkazu. Odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu nejsou na nyní projednávanou věc

pokračování

aplikovatelné či jsou nesprávně vykládány (rozsudek NSS z 29. 8. 2022, čj. 8 Afs 272/2020-46).

Duplika žalovaného

[12] Posuzovaný zajišťovací příkaz byl vydán 25. 4. 2017, tj. o více než rok dříve oproti stanovení daně. Tento příkaz byl vydán dokonce o pět let dříve oproti okamžiku, kdy byla shledána nezákonnost daného platebního výměru. Dle § 254 daňového řádu účinném do 31. 12. 2020 vzniká úrok ode dne, který následuje po dni náhradní splatnosti nesprávně stanovené daně.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost není důvodná.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného

[14] Nejvyšší správní soud se úvodem zabýval otázkou, zda žalovaný reagoval na námitku stěžovatele, že posuzovaná daň byla stanovena konkludentně, resp. nebyla stanovena na základě postupů při správě daní. Ačkoliv tuto námitku vznesl stěžovatel v replice, a tedy opožděně (bod [17] tohoto rozsudku), musel se jí Nejvyšší správní soud zabývat z úřední povinnosti. Pokud by totiž krajský soud aproboval nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatížil by tím i svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti (rozsudek NSS z 9. 12. 2021, čj. 8 Afs 334/2019-62, bod 15).

[15] Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel tento argument skutečně vznesl ve své námitce proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se však tímto argumentem zabýval (strana 3 poslední odstavec a strana 4 první odstavec rozhodnutí žalovaného). Žalovaný zde vysvětlil, proč tato otázka nemá vliv na výši úroku. Nejvyšší správní soud tedy považuje tuto námitku za nedůvodnou.

Den, od kterého se počítá úrok

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, od jakého dne se má v nyní posuzované věci počítat úrok z nesprávného stanovení daně. Stěžovatel se domnívá, že za tento den by se měl považovat den, kdy v reakci na zajišťovací příkaz převedl peněžní prostředky na účet žalovaného. Žalovaný a krajský soud se naopak domnívají, že za tento den je nutno považovat den, který následuje po dni náhradní splatnosti daně.

[17] Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel poslal žalovanému částku 650 315 Kč v reakci na zajišťovací příkaz z 25. 4. 2017. Zákonnost tohoto zajišťovacího příkazu krajský soud konstatoval v rozsudku čj. 52 Af 50/2017-39. Proti tomuto odkazovanému rozsudku nebyla podána kasační stížnost. V nyní vedeném řízení tak Nejvyšší správní soud nemůže závěry tohoto odkazovaného rozsudku přezkoumat, resp. je povinen jeho závěry respektovat. Nejvyšší správní soud se tudíž nezabýval námitkami, které stěžovatel předestřel ve své replice a kterými sporuje zákonnost daného zajišťovacího příkazu (bod [11] tohoto rozsudku). Tuto námitku navíc stěžovatel vznesl až po uplynutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s., po jejímž uplynutí již nemůže rozšiřovat kasační důvody (lhůta k doplnění kasační argumentace uplynula stěžovateli dne 11. 9. 2023; replika obsahující tuto argumentaci byla

soudu doručena dne 31. 10. 2023). Proto považuje Nejvyšší správní soud část argumentace, která sporuje zákonnost zajišťovacího příkazu, za nepřijatelnou.

[18] Žalovaný tak sice disponoval předmětnou částkou již od 12. 5. 2017, nicméně tato částka byla zaplacená v návaznosti na zajišťovací příkaz z 25. 4. 2017. Jak bylo potvrzeno krajským soudem, tato zajištěná částka se v období od 12. 5. 2017 nacházela na účtu žalovaného legálně. Následné pravomocné rozhodnutí o tom, že stěžovateli vznikla daňová povinnost, bylo vydáno dne 11. 2. 2019 a nabylo právní moci 25. 2. 2019. Až toto rozhodnutí z 11. 2. 2019 bylo shledáno nezákonným, resp. až nezákonnost tohoto rozhodnutí založilo důvod pro to, aby žalovaný vrátil stěžovateli částku 650 315 Kč. Je tedy třeba rozlišovat mezi zajištěnou částkou a následně uhrazenou splatnou daní postupem podle § 168 odst. 4 daňového řádu. Toto rozlišování vyplývá také z judikatury (rozsudek NSS z 11. 10. 2023, čj. 6 Afs 91/2023-35, bod 16). Dnem pravomocného stanovení daně zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu stanovené daně (částka se převede z osobního depozitního na osobní daňový účet - § 150 odst. 4 daňového řádu).

[19] Z toho vyplývá, že výpočet úroku v dané věci se musí odvíjet od okamžiku nabytí právní moci platebního výměru, resp. od náhradního dne splatnosti daně podle § 254 odst. 2 písm. a) daňového řádu. V nyní posuzované věci je proto třeba mít za to, že v období do tohoto náhradního dne splatnosti disponoval žalovaný posuzovanou částkou legálně. Stěžovatel má pravdu v tom, že se nyní posuzované úročené období odvíjí od zrušeného rozhodnutí z 11. 2. 2019. Nicméně nezákonnost, kvůli které bylo toto rozhodnutí zrušeno, byla finanční správou založena až tím, že vyměřila stěžovateli daňovou povinnost po prekluzi. Nejvyšší správní soud tedy v tomto ohledu dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud, resp. shledal tento okruh námitek nedůvodným.

Výše úroku

[20] Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na otázku, zda stěžovateli skutečně náleží úrok ve dvojnásobné výši. Zatímco stěžovatel má za to, že mu úrok ve dvojnásobné výši náleží, neboť se v jeho případě *de facto* jednalo o exekuční řízení, tak žalovaný a krajský mají naopak za to, že úhrada částky na základě zajišťovacího příkazu exekučním řízením není, tj. stěžovateli nemá náležet dvojnásobný úrok.

[21] Ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu zní takto: *Výše úroku z nesprávně stanovené daně podle odstavců 1 až 4 se zvyšuje na dvojnásobek po dobu, kdy je vedeno exekuční řízení. Dle ustanovení § 176 odst. 1 písm. c) exekučním titulem je vykonatelný zajišťovací příkaz. Dle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Náležitosti výroku exekučního příkazu jsou pak popsány v § 178 odst. 2 daňového řádu.*

[22] Daňový subjekt, na základě výše citovaných ustanovení daňového řádu, má nárok na dvojnásobný úrok, bylo-li v jeho věci vedeno exekuční řízení. Pro zahájení exekučního řízení je třeba existence exekučního titulu, kterým může být také vykonatelný zajišťovací příkaz, nicméně samotné exekuční řízení se zahajuje vydáním exekučního příkazu.

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že v nyní projednávané věci nebyl ve vztahu k částce, kterou žalovaný pohledával po stěžovateli na základě zajišťovacího příkazu z 25. 4. 2017, vydán žádný exekuční příkaz. Formálně tedy žádné exekuční řízení zahájeno nebylo. Co se týče stěžovatelovy argumentace, dle které bylo proti němu „materiálně“ vedeno exekuční řízení, tak k tomu může Nejvyšší správní soud toliko konstatovat, že stěžovatel zaplatil danou částku dobrovolně. Vnitřní postoj daňového subjektu k daňovým povinnostem je v tomto ohledu irelevantní, resp. sama existence zajišťovacího příkazu ještě nezakládá nedobrovolnost ve smyslu exekuce (výkonu rozhodnutí). Teprve až v situaci, kdy by stěžovatel tuto částku neuhradil v zajišťovacím příkaze stanovené lhůtě a žalovaný by přistoupil k vymáhání této částky, bylo by možné hovořit o nedobrovolném plnění. Jinými slovy – nedobrovolnost ve smyslu exekuce nevzniká vnitřním nesouhlasem daňového subjektu s platbou, nýbrž až realizací exekučních způsobů k vymožení této platby. Nejvyšší správní soud v rozsudku z 9. 5. 2023, čj. 4 Afs 42/2023-41, dovodil: „*Smyslem dvojnásobné sazby úroku z neoprávněného jednání správce daně je nahradit daňovému subjektu újmu způsobenou neoprávněným vymáháním daňové povinnosti, které zasáhlo do jeho vlastnického práva podstatněji než samotné stanovení a následné dobrovolné uhrazení daňové povinnosti, resp. poskytnout daňovému subjektu kompenzaci nahrazující mu následky způsobené takovým (intenzivnějším) postupem správce daně (rozsudek č. j. 7 Afs 299/2015-61 a rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2022, č. j. 4 Afs 406/2021-44). Otázka dobrovolnosti plnění na úhradu daňové povinnosti se tedy jeví jako kritérium oddělující prostor pro aplikaci § 254 odst. 2 daňového řádu ve vztahu k odst. 1 téhož ustanovení*“ (bod 60 citovaného rozsudku). Pro případný vznik dvojnásobného úroku je tedy nezbytné vedení skutečné exekuce (rozsudek NSS z 30. 4. 2024, čj. 8 Afs 245/2023-78, bod 23). Stěžovateli tedy dvojnásobný úrok nenáleží.

[24] Nejvyšší správní soud tedy shledal, že v nyní projednávané věci k žádné exekuci nedošlo. Tento stěžejní závěr již nemůže být ovlivněn dílčími námitkami stěžovatele ohledně intenzity zásahu zajišťovacího příkazu do jeho práv. Judikatura dovodila, že ačkoliv některá rozhodnutí správce daně mohou vést k platebním povinnostem, které fakticky mohou mít pro daňový subjekt stejné důsledky jako „nucený“ výkon rozhodnutí, tak pro přiznání dvojnásobného úroku je nutno trvat na zahájení exekučního řízení (rozsudek čj. 8 Afs 272/2020-46, body 12 a 13 a tam citovaná judikatura; rozsudek čj. 4 Afs 42/2023-41, bod 60 a tam uvedená judikatura).

Vada řízení před krajským soudem

[25] Závěrem Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že krajský soud zatížil řízení vadou, neboť svůj rozsudek vyhlásil bez jednání zveřejněním tzv. zkráceného znění rozsudku na úřední desce dne 31. 5. 2023. Tzv. zkrácené znění rozsudku obsahuje jen výrok a poučení o opravném prostředku, odůvodnění v něm zcela absentuje. Takový způsob vyhlášení rozsudku je ovšem v rozporu s čl. 96 odst. 2 Ústavy (nález Ústavního soudu z 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18). Závěry Ústavního soudu uvedené v tomto nálezu se vztahují na vyhlášení rozsudků soudů všech stupňů projednávajících věci správního soudnictví (rozsudek NSS z 21. 10. 2019, čj. 3 Azs 201/2018-35, bod 16). Zmíněná vada řízení před krajským soudem nicméně neměla vliv na zákonnost jeho rozsudku, a proto nepředstavuje důvod pro jeho zrušení (rozsudky NSS z 25. 9. 2020, čj. 10 Azs 194/2020-43, bod 11; z 18. 12. 2020, čj. 5 Ads 83/2020-23, bod 39; z 9. 5. 2022, čj. 3 Azs 227/2020-38, bod 15).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. října 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu